

[Aksel Larsen.]

det kontrolleres, om regeringen besidder parlamentarisk støtte i sin videre eksistens. Han ved, hvordan afstemningen vil falde ud. Jeg kan kun opfatte det sådan, at han ligefrem ønsker denne afstemning, hvorved det formelt fastslås, at regeringen parlamentarisk har lov til at blive siddende.

På denne baggrund rejser jeg det noget større spørgsmål: Hvad er meningen med socialdemokratiets taktik i regeringsspørgsmålet? Efter krigen, i 1945, kunne socialdemokratiet have dannet regering efter valget i oktober 1945 eller have været med i regeringsdannelsen, men sagde nej og foranledigede direkte, at vi fik ministeriet Knud Kristensen, en regering dannet af et mindre parti end socialdemokratiet. I 1947 gik det sådan, at i kraft af omstændighederne kom den socialdemokratiske regering, men ved den første i den henseende gunstige lejlighed smed den tøjlerne og gik sin vej til trods for, at den af den borgerlige såkaldte opposition var opfordret til at blive uanset smørafstemningens udfald.

Nu har vi haft valg. Under valgkampen sagde socialdemokratiet: vi vil til, vi vil være regering, og de tegnede oven i købet aktier i den nye regering, men dagen efter valget bad de om, at den nuværende regering måtte fortsætte foreløbig, og da folketinget så træder sammen til sin første politiske drøftelse, foranlediger det ærede medlem hr. H. C. Hansen med åbne øjne en afstemning, hvis resultat vil blive, at regeringen kan sige: vi sidder med parlamentarisk flertal bag os. Er det sådan, at for socialdemokratiet er det hele taktik, at de altså i den øjeblikkelige situation ønsker at være sikker på ikke at risikere at komme til regeringsmagten, og at de oven i købet i dette tilfælde driver det så vidt, at de berøver sig et gunstigt argument i agitationen? Hvis de ikke havde fremkaldt den afstemning, de får i dag, kunne de have kørt land og rige rundt og sagt: denne elendige regering, som i sin fejghed ikke engang vover at forlange et tillidsvotum, bør sandelig forsvinde snarest muligt; men de sørger for, at der kommer en afstemning, så de ikke engang har det argument.

Jeg synes, at det skal bemærkes. Det skal samtidig bemærkes, at nu har vi hørt i to taler af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at han kræver regeringens afgang, at han kræver, at socialdemokratiet kommer til;

men han har ikke i sine to taler haft nogen kritik af fremførelse af regeringens politik og har ikke fremlagt nogen platform for, hvilken politik en socialdemokratisk regering vil følge. Det er den mest mærkværdige form for ministerstorm, jeg har været ude for, at man bare henviser til nogle stemme- og valgresultater og ikke taler om regeringens politik, ikke har eet ondt ord at sige herom og ikke fremlægger sin egen politiske platform, men bare forlanger en formel afstemning, hvis resultat man kender på forhånd. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen siger bittert, at jeg har tingets øre, og det siger han bittert, fordi han har konstateret, at det har han åbenbart ikke selv. Men det er virkelig det ærede medlems egen skyld, for sådan som han har lagt denne debat op og har argumenteret, kan han ikke forlange, at man skal tage det altfor alvorligt.

Det ærede medlem siger angående Indokina, at min fremstilling er lige så falsk som visse borgerlige blades. Så lyttede jeg opmærksomt og tænkte: nu får vi at vide, hvor falsk det er, og så får jeg at vide, at ved den omtalte forhandling med udenrigsministeren var man enig om, at den omtalte passus om Laos burde undgås, men man var også enig om, at hvis alle andre regeringer i Paris ville stemme for en resolution med denne passus, skulle Danmark også gøre det. Ja, men det er det, jeg sagde, da jeg havde ordet første gang. Hvordan i alverden kan det ærede medlem så sige, at jeg har refereret falsk? Jeg har spurgt regeringen, hvordan man har stemt, og ikke fået noget svar, men nu har jeg fået et svar af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og jeg noterer det, fordi det ærede medlems presse med „Demokraten“ i spidsen har forkyndt, at Danmark afholdt sig fra at stemme i Paris om denne resolution. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen bekræfter, at Danmark har med det ærede medlems billigelse stemt ja til den resolution, der blev vedtaget med den omstridte passus om Laos.

Så har jeg et par ord til forsvarsministeren. Han siger, at en minister kan ikke gå udenfor grundlovens rammer, for så risikerer han rigsretstiltale. Jeg tror ikke, den højtærede minister behøver at være bange. Jeg tror, han løber en meget større risiko i andre retninger, det ved han godt; men han vil ikke løbe nogen risiko for rigsretstiltale, hvis han mildner kursen overfor soldaterne og giver de dømte amnesti